Lietas Nr. A420646811
Lietas arhīva Nr. AA43-0260-15/8

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2015.gada 18.februārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente I.Kaļiņina,
tiesnese S.Liniņa un tiesnese U.Mihailova,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „ADM Baltik Tranzīts" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2011.gada 14.septembra lēmuma Nr.22.4.6/62480 atcelšanu, sakarā ar Valsts ieņēmumu dienesta apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 16.augusta spriedumu daļā, ar kuru apmierināts SIA „ADM Baltik Tranzīts" pieteikums daļā par aprēķināto pievienotās vērtības nodokli 17 824,87 *euro* (Ls 12 527,39).

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienests (turpmāk – dienests), konstatējot pieteicējas SIA „ADM Baltik Tranzīts" muitas noliktavā preču iztrūkumu, ar 2011.gada 14.septembra lēmumu Nr.22.4.6/62480 (turpmāk – Lēmums) pieteicējai papildus aprēķināja un samaksai budžetā noteica muitas nodokli Ls 3013,42 un pievienotās vērtības nodokli Ls 12 527,39.

Lēmumā norādīts, ka Muitas pārvalde pieteicējas muitas noliktavā veiktajā inventarizācijā konstatēja, ka noliktavā faktiskais preču daudzums neatbilst dokumentos uzrādītajam daudzumam. Tādējādi pieteicējai saskaņā ar Padomes Regulas (EEK) Nr. 2913/92 (1992.gada 12.oktobris) par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (turpmāk – Muitas kodekss) 204.panta 1.punkta "a" apakšpunktu radās ievedmuitas parāds.

[2] Pieteikumā tiesai pieteicēja lūdz Lēmumu atcelt kā nepamatotu, jo dienests nav izpildījis uzklausīšanas pienākumu (nav noskaidrojis pieteicējas viedokli par pārbaudē konstatēto preču iztrūkumu) un nav ņēmis vērā, ka pieteicēja visas konstatētās nepilnības bez uzaicinājuma un atbilstoša priekšlikumu saraksta ir novērsusi. Ja dienests būtu savlaicīgi pieprasījis paskaidrojumus no pieteicējas, tad būtu noskaidrots, ka nepilnības bija jau sen novērstas. Tādejādi ar dienesta prettiesisku Lēmumu pieteicējai var tikt radīts nepamatots būtisks kaitējums.

[3] Ar Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 16.augusta spriedumu atcelts Lēmums daļā par aprēķināto pievienotās vērtības nodokli Ls 12 527,39, pārējā daļā tiesvedība lietā izbeigta. Pirmās instances tiesas spriedums pamatots ar turpmāko.

[3.1] Tiesvedība lietā daļā par Lēmuma atcelšanu daļā par papildus samaksai budžetā noteikto muitas nodokli Ls 3013,42 izbeidzama, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 282.panta 4.punktu, jo pieteicēja atteikusies no pieteikuma minētajā daļā.

[3.2] Pieteicēja kā vienīgo iebildumu pret Lēmuma pamatojumu daļā par aprēķināto pievienotās vērtības nodokli norādījusi uz apstākli, ka dienests administratīvajā procesa iestādē nav noskaidrojis un ņēmis vērā pieteicējas viedokli par pārbaudē konstatēto preču iztrūkumu un nav ņēmis vērā, ka pieteicēja visas konstatētās nepilnības ir novērsusi.

No lietas izriet, ka, veicot muitas noliktavas darbībai izsniegtās atļaujas turēšanas nosacījumu pārbaudi, pieteicējas muitas noliktavā Maskavas ielā 455a, Rīgā, tika veikta inventarizācija. Inventarizācijas laikā tika salīdzināti preču atlikumi noliktavas atbildīgās personas izsniegtajā apstiprinātajā izdrukā ar faktiskajiem preču atlikumiem muitas noliktavā. Dienests, veicot preču atlikumu pārbaudi, konstatēja, ka preču atlikumu izdrukā ir uzrādītas, bet muitas noliktavā faktiski neatrodas vairākas preču pozīcijas.

Par konstatētajiem pārkāpumiem 2011.gada 20.aprīlī sastādīti Muitas pārvaldes Muitas atļauju kontroles daļas pārbaudes akti Nr.137 un Nr.138. Aktos konstatēts, ka muitas noliktavā pārbaudes brīdī neatradās konkrētās preces – 22 iepakojumi infrasarkano kabīņu (deklarēti ar VAD IMA Nr.0206/8-601637), trīs iepakojumi infrasarkano kabīņu (deklarēti ar VAD IMA Nr.0206/8-607767), 45 iepakojumi ar bērnu bilžu grāmatām, zīmēšanas albumiem (deklarēti ar VAD IMA Nr.0258/3-105183), viens iepakojums ar mapēm, dokumentu glabāšanas kastēm (deklarēts ar VAD IMA Nr.0258/3-105185), 104 iepakojumi ar šķiltavām, lampām un to daļām (deklarēti ar VAD IMA Nr.0258/3-105188), 88 iepakojumi ar trikotāžas izstrādājumiem (deklarēti ar VAD IMA Nr.0258/2-004606), 13 kastes ar potīti nosedzošiem apaviem (deklarētas ar VAD IMA Nr.0258/4-102782), astoņi iepakojumi ar T-krekliem (deklarēti ar VAD IMA Nr.0206/6-614260), divi

iepakojumi ar trenažierim (deklarēti ar VAD IMA Nr.0206/5-611304), 211 iepakojums ar sieviešu apaviem (deklarēti ar VAD IMA Nr.0206/9-600931) un 4609 apavu pāri (deklarēti ar VAD IMA Nr.0206/11-601525) (turpmāk – Preces). Par norādītajām Precēm dienests pieteicējai papildu samaksai budžetā aprēķināja muitas parādu Ls 15 540,81, tostarp muitas nodokli Ls 3 013,42 un pievienotās vērtības nodokli Ls 12 527,39.

[3.3] Atbilstoši Muitas kodeksa 101.panta, 201.panta 1. un 2.punkta, 204.panta 1. un 2.punkta nosacījumiem, pieteicējai kā muitas noliktavas turētājai bija pienākums nodrošināt preču atrašanos muitas uzraudzībā un izpildīt saistības, ko uzliek preču glabāšana saskaņā ar muitas noliktavas procedūru. Līdz ar to tiesa atzina, ka pastāv Muitas kodeksa 204.panta 1.punkta „a" apakšpunktā noteiktais ievedmuitas parāda rašanās pamats, jo pieteicēja nav izpildījusi kādu no pienākumiem, ko uzliek ievedmuitas nodoklim pakļaujamo preču pagaidu glabāšana.

[3.4] Tomēr no dienesta piemērotajām likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" normām izriet, ka ar pievienotās vērtības nodokli ir apliekams preču imports, tas ir, preču ievešana iekšzemē no trešajām valstīm un nodokli maksā jebkura persona, izlaižot preces brīvam apgrozījumam.

Ņemot vērā Augstākās tiesas judikatūras atziņas, ka Muitas kodeksā paredzētā glabāšanas procedūra nozīmē, ka muitas noliktavās glabātām ārpuskopienas precēm, kuras nav izlaistas brīvam apgrozījumam un līdz ar to nav uzskatāmas par importētu preci, nepiemēro likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 2.panta astoto daļu, pirmās instances tiesa atzina, ka preču ievešana muitas noliktavā nav uzskatāma par preču importu un secīgi nav apliekama ar pievienotās vērtības nodokli.

Lietā nav konstatējamas tādas pieteicējas darbības, kas liecinātu, ka preces pieteicēja ir importējusi vai izlaidusi brīvam apgrozījumam. Dienests Lēmumā nav pienācīgi pamatojis to, ka pieteicēja ir atbildīga par pievienotās vērtības nodokļa parāda samaksu, kurš radies, pieteicējai neizpildot kādu no pienākumiem, ko uzliek ievedmuitas nodoklim pakļaujamo preču pagaidu glabāšana. Šāda pamatojuma neesību tiesa atzina būtisku pārkāpumu, jo Lēmumā ietvertais pamatojums neattaisno pieteicējai uzlikto pienākumu veikt valsts budžetā papildu pievienotās vērtības nodokļa maksājumus.

[3.5] Dienesta procesuālo pārkāpumu, neuzklausot pieteicēju, tiesa atzina par nebūtisku, jo pieteicējai bija iespēja izteikt savu viedokli apstrīdēšanas iesniegumā un pieteikumā.

[4] Par Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 16.augusta spriedumu daļā, ar kuru apmierināts pieteikums, dienests iesniedza apelācijas sūdzību, kurā nepiekrīt pirmās instances tiesas motivācijai un norāda, ka tiesa, pieteicējas darbības atzīstot par preču pagaidu uzglabāšanu, nav objektīvi izvērtējusi lietas faktiskos apstākļus. Precēm piemērotā muitas procedūra (glabāšana muitas noliktavā) turpinās, kamēr preces atrodas muitas noliktavā, un noliktavas turētajam ir pienākums nodrošināt nepieciešamo preču uzraudzību. Tas tiek noteikts ar mērķi, lai dalībvalstu ekonomikas apritē nepieļautu neatmuitotu preču izlaišanu.

Tā kā pieteicēja kā noliktavas turētāja nav izpildījusi preču uzglabāšanas saistības, t.i., krājumu uzskaitē nav atspoguļojusi faktisko preču, kurām tika piemērota muitas noliktavas procedūra, daudzumu, tad par precēm, kuras pārbaudes brīdī neatradās muitas noliktavā, pieteicējai aprēķināms arī pievienotās vērtības nodoklis.

[5] Paskaidrojumā par dienesta apelācijas sūdzību pieteicēja, atsaucoties uz likumprojekta „Grozījumi Pievienotās vērtības likumā", kas stājās spēkā 2014.gada 1.janvārī, anotāciju, norāda, ka normatīvajos aktos būtu jāizdara grozījumi, skaidri nosakot brīdi, kad pievienotās vērtības nodokli aprēķina un iemaksā valsts budžetā, ja precēm piemēro muitas režīmu vai muitas procedūru (izņemot laišanu brīvā apgrozībā) saskaņā ar normatīvajiem aktiem muitas jomā.

Visas dienesta Lēmumā piemērotās tiesību normas attiecas uz preču importu, lai gan lietā ir runa par muitas noliktavas procedūru, kad prece netiek izlaista brīvam apgrozījumam, un atbilstoši administratīvo tiesu praksei šādos gadījumos pievienotās vērtības nodokļa parāds vēl nav aprēķināms.

[6] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmajai daļai apelācijas instances tiesa administratīvo lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[7] Izvērtējusi lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar administratīvā procesa dalībnieku izvirzīto argumentu pamatojumu, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka dienesta apelācijas sūdzība ir pamatota un pieteikums ir noraidāms daļā par pievienotās vērtības nodokli.

[8] Administratīvā procesa likuma 302.panta pirmā daļa noteic, ka apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzībās.

Apgabaltiesa konstatē, ka lietas dalībnieki nav pārsūdzējuši pirmās instances spriedumu daļā, ar kuru izbeigta tiesvedība lietā par Lēmuma atcelšanu daļā par pieteicējai papildus samaksai budžetā noteikto muitas nodokli 4287,71 *euro* (Ls 3013,42), līdz ar to nolēmums šajā daļā stājies spēkā, un pieteikums minētajā daļā apelācijas instancē netiek vērtēts.

[9] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka Administratīvās rajona tiesas 2013.gada 16.augusta sprieduma [3.2] punktā ietvertais faktu konstatējums un [3.5] punktā secinātais, ka dienesta procesuālais pārkāpums, neuzklausot pieteicēju administratīvajā procesā iestādē, nav būtisks, jo pieteicējai bija nodrošinātas iespējas izteikt savu viedokli apstrīdēšanas iesniegumā, ir pareizs, tādēļ apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu pievienojas

pirmās instances tiesas spriedumā konstatētajiem faktiem par 2011.gada 20.aprīļa Muitas atļauju kontroles daļas pārbaudes aktos Nr.137 un Nr.138 konstatēto preču iztrūkumu un [3.5] punkta secinājumam, un tos neatkārto.

[10] Izvērtējot, vai dienests pamatoti par pieteicējas kā muitas noliktavas atļaujas turētājas pārkāpumiem muitas noliktavas darbībā, nenodrošinot, ka muitas noliktavā ievestās preces tiek uzglabātas līdz paredzētas muitas procedūras izpildei, ir aprēķinājis papildus samaksai budžetā pievienotās vērtības nodokli, pamatojoties uz likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 2.panta $2.^2$ daļu, 2.panta astoto daļu, 5.panta pirmo daļu un 12.panta otro daļu, apgabaltiesa norāda turpmāko.

[10.1] Muitas kodeksa 101.pants noteic, ka noliktavas turētājam ir pienākums: a) nodrošināt, ka preces ir muitas uzraudzībā, kamēr tās atrodas muitas noliktavā; b) izpildīt saistības, ko uzliek preču glabāšana saskaņā ar muitas noliktavas procedūru, un c) ievērot atļaujā paredzētos konkrētos nosacījumus.

Savukārt Muitas kodeksa 204.pantā ir paredzēts, ka:

1. Ievedmuitas parāds rodas: a) neizpildot kādu no pienākumiem, ko uzliek ievedmuitas nodoklim pakļaujamo preču pagaidu glabāšana vai tās muitas procedūras izmantošanu, kurā tās nodotas, vai, b) neievērojot kādu nosacījumu preču nodošanai šajā muitas procedūrā, vai pazeminātas ievedmuitas nodokļa likmes vai nulles likmes piemērošanai precēm sakarā ar to galapatēriņu, gadījumos, kas nav minēti 203. pantā, ja vien netiek konstatēts, ka neizpildīšana nav būtiski iespaidojusi attiecīgās pagaidu glabāšanas vai muitas procedūras pareizu norisi.

2. Muitas parāds rodas vai nu brīdī, kad pienākums, kura neizpildīšana rada muitas parādu, netiek vairs pildīts, vai brīdī, kad preces tiek nodotas attiecīgajā muitas procedūrā, ja pēcāk tiek konstatēts, ka faktiski nav bijis izpildīts kāds nosacījums, kas regulē preču nodošanu attiecīgajā procedūrā ar pazeminātas ievedmuitas nodokļa likmes vai nulles likmes piemērošanu sakarā ar preču galapatēriņu.

3. Parādnieks ir persona, kam atkarībā no apstākļiem vai nu jāpilda pienākumi, ko uzliek ievedmuitas nodoklim pakļaujamo preču pagaidu glabāšana vai tās muitas procedūras izmantošana, kurā tās nodotas, vai arī jāievēro nosacījumi preču nodošanai šajā procedūrā.

Ievērojot Muitas atļauju kontroles daļas 2011.gada 20.aprīļa pārbaudes aktos Nr.137 un Nr.138 konstatēto, pamatots ir dienesta secinājums, ka pieteicēja, nenodrošinot muitas noliktavā ievesto preču uzglabāšanu, nav izpildījusi Muitas kodeksa 101.pantā noteikto pienākumu nodrošināt, ka preces ir muitas uzraudzībā, kamēr tās atrodas muitas noliktavā, un nav izpildījusi saistības, ko uzliek preču glabāšana saskaņā ar muitas noliktavas procedūru, līdz ar to uz konkrēto situāciju attiecināms Muitas kodeksa 204.panta 1.punkta „a" apakšpunkta regulējums, un pieteicēja ir uzskatāma par nodokļa parādnieku šā panta 3.punkta izpratnē.

Izskatāmajā gadījumā konstatētais preces iztrūkums nav uzskatāms par tās izņemšanu no muitas uzraudzības Muitas kodeksa 203.panta 1.punkta izpratnē [Ievedmuitas parāds rodas nelikumīgi izņemot no muitas uzraudzības ar ievedmuitas nodokli apliekamās preces], kā to uzskata pieteicēja, jo lietā nav pierādījumu tam, ka iztrūkstošā prece tiktu nogādāta citā vietā, kas nav noliktava. Kā atzīts Augstākās tiesas 2012.gada 28.decembra spriedumā lietā Nr.SKA-559/2012, ievedmuitas parāds 203.panta 1.punkta izpratnē rodas tad, ja ar ievedmuitas nodokli apliekamās preces tiek nelikumīgi izņemtas no muitas uzraudzības. Preces faktiski tiek izņemtas no muitas uzraudzības, ja tās tiek nogādātas citā vietā, kas nav noliktava, kas transporta dokumentos minēta kā galamērķa muitas iestāde.

Kā tika atzīts iepriekš, pieteicējai muitas parāds pamatoti noteikts, pamatojoties uz Muitas kodeksa 204.panta 1.punkta „a" apakšpunktu, jo dienests ir konstatējis, ka pieteicējas muitas noliktavā faktiskais preču daudzums neatbilst dokumentos uzrādītajam, līdz ar to ir radies muitas parāds par precēm, kuras pārbaudes brīdī faktiski neatradās muitas noliktavā, kaut gan pieteicējai kā muitas noliktavas atļaujas turētajai bija pienākums nodrošināt preču atrašanos muitas uzraudzībā un izpildīt saistības, ko uzliek preču glabāšana saskaņā ar muitas noliktavas procedūru.

Pie šādiem apstākļiem atzīstams, ka pastāv Muitas kodeksa 204.panta 1.punkta „a" apakšpunktā noteiktais ievedmuitas parāda rašanās pamats, proti, pieteicēja nav izpildījusi kādu no pienākumiem, ko uzliek ievedmuitas nodoklim pakļaujamo preču pagaidu glabāšana.

Administratīvo tiesu judikatūrā ir atzīts, ka atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas atziņām pievienotās vērtības nodoklis neietilpst ievedmuitas nodokļos, bet tas jāmaksā personai vai personām, ko dalībvalsts, kurā preces ievestas, noteikusi vai atzinusi par atbildīgām (*sk., piemēram, Augstākās tiesas 2012.gada 28.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-559/2012 12.punktu*).

[10.2] Likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 1.panta 17.punkts (šeit un turpmāk redakcijā, kas bija spēkā sākotnēja lēmuma pieņemšanas laikā) noteica, ka preču imports ir preču ievešana iekšzemē no trešajām valstīm vai trešajām teritorijām.

Minētā likuma 2.panta $2.^2$ daļa noteica, ka ar nodokli apliek jebkuru preču importu, ja šajā likumā nav noteikts citādi. Savukārt atbilstoši šā likuma 2.panta astotajai daļai preču importa darījumā ar nodokli ir apliekama importēto preču muitas vērtība, kurai pieskaita šādas izmaksas:

1) pakalpojumu vērtību, ja pakalpojumi ir tieši saistīti ar preču importēšanu un ja šo pakalpojumu vērtība nav iekļauta importēto preču muitas vērtībā, tajā skaitā komisijas maksa, kā arī preču transportēšanas, iesaiņošanas un apdrošināšanas izmaksas, kas radušās līdz pirmajam galamērķim iekšzemē;

2) preču transportēšanas izmaksas līdz preču saņēmējam citā dalībvalstī, ja šī vieta ir zināma preču importēšanas brīdī. Ja starptautiskajā preču pārvadājumu pavadzīmē galapunkts nav konkrēti norādīts, tad, nosakot ar nodokli apliekamajā vērtībā iekļaujamo preču transporta pakalpojuma vērtību, par preču saņemšanas vietu uzskata muitas

deklarācijā norādīto preču saņēmēja adresi;

3) normatīvajos aktos noteiktos nodokļus, nodevas un citus obligātos maksājumus, kas aprēķināti par preču ievešanu, izņemot pievienotās vērtības nodokli.

Saskaņā ar minētā likuma 5.panta pirmo daļu nodokļa standartlikmi 22 procentu apmērā nosaka apliekamiem darījumiem, ja šajā likumā nav noteikts citādi.

Likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 12.panta otrajā daļā tika paredzēts: ja preces tiek ievestas iekšzemē, pievienotās vērtības nodokli maksā jebkura persona, izlaižot preces brīvam apgrozījumam. Nodoklis par preču importu kļūst iekasējams tajā brīdī, kad kļūst iekasējams muitas nodoklis.

No citētajām tiesību normām izriet, ka ar pievienotās vērtības nodokli ir apliekams preču imports, tas ir, preču ievešana iekšzemē no trešajām valstīm, un nodokli maksā jebkura persona, izlaižot preces brīvam apgrozījumam.

[10.3] Izvērtējot, vai par 2011.gada 20.aprīļa Muitas atļauju kontroles daļas pārbaudes aktos Nr.137 un Nr.138 uzskaitītām precēm, kurām netika piemērota legāla atmuitošanas procedūra un kurām pārbaudes laikā bija jāatrodas pieteicējas muitas noliktavā, taču preces noliktavā neatradās, būtu jāmaksā pievienotās vērtības nodoklis kā par preču importu, apgabaltiesa, ievērojot Augstākās tiesas 2012.gada 28.decembra spriedumā lietā Nr.SKA-559/2012, kurā arī tika konstatēts deklarēto preču iztrūkums muitas noliktavā, ietvertās atziņas, secina, ka arī gadījumos, kad „parasta" atmuitošana netiek veikta, pievienotās vērtības nodoklis ir maksājams. Augstākā tiesa šajā spriedumā atzinusi, ka, ievērojot likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 12.panta otrās daļas otro teikumu, var secināt, ka pievienotās vērtības nodoklis ir maksājams tāpat vai tad, kad ievedmuitas nodoklis, proti, kad tas atkarībā no konkrētajiem apstākļiem kļūst iekasējams. Savukārt atbildīgā persona ir tā, kura ir atbildīga par attiecīgu darbību izpildīšanu (likumā – jebkura persona).

[10.4] Pārbaudot, vai Lēmuma pamatojums attaisno pieteicējai uzlikto pienākumu samaksāt pievienotās vērtības nodokli 17 824,87 *euro* (Ls 12 527,39), apgabaltiesa konstatē, ka Lēmumā ir uzskaitītas visas tās tiesību normas, kas bija par pamatu pievienotās vērtības nodokļa aprēķinam. Savukārt lietas faktiskie apstākļi ar pietiekamu precizitāti atspoguļoti sākotnēji pieņemtajā dienesta lēmumā, kas kopā ar Lēmumu veido administratīvā akta pamatojumu. Tā kā pieteicējai ir liela pieredze muitas noliktavas turētājas darbībā un nodokļu likumu normas pieteicējai ir zināmas, tad apstāklis, ka Lēmumā nav citētas visas tiesību normas, nevarēja padarīt Lēmuma pamatojumu par nesaprotamu pieteicējai, jo no Lēmuma pamatojuma nepārprotami izsecināms, kam, kāpēc un cik liels pievienotās vērtības nodoklis jāmaksā. Tā kā pieteicēja atteikusies apgabaltiesai sniegt paskaidrojumu par trūkumu novēršanu saistībā ar 2011.gada 20.aprīlī konstatēto iztrūkumu noliktavā un pierādījumus tam, kādu iemeslu dēļ radās muitas noliktavā ievesto preču iztrūkums (*lietas 104.lapa*), kā arī pierādījumus par pieteicējas darbībām, lai objektīvi noskaidrotu preču pazušanas apstākļus, tad uzskatāms, ka preču zudums no pieteicējas muitas noliktavas nav bijusi ārkārtas situācija. Tā kā lietā nav iesniegti pierādījumi tam, ka 2011.gada 20.aprīļa Muitas atļauju kontroles daļas pārbaudes aktos Nr.137 un Nr.138 minētas preces netika izlaistas brīvam apgrozījumam, nav tiesiska pamata atbrīvot pieteicēju no pienākuma samaksāt budžetā pievienotās vērtības nodokli 17 824,87 *euro* (Ls 12 527,39).

[10.5] Ievērojot iepriekš minēto, pieteicējas pieteikums daļā par Lēmuma atcelšanu daļā par samaksai budžetā noteikto pievienotās vērtības nodokli 17 824,87 *euro* (Ls 12 527,39) nav pamatots un ir noraidāms.

[11] Apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesas spriedums daļā, ar kuru apmierināts pieteicējas pieteikums par Lēmuma atcelšanu daļā par pievienotās vērtības nodokli 17 824,87 *euro* (Ls 12 527,39), ir kļūdains.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

noraidīt SIA „ADM Baltik Tranzīts" pieteikumu daļā par Valsts ieņēmumu dienesta 2011.gada 14.septembra lēmuma Nr.22.4.6/62480 atcelšanu daļā par SIA „ADM Baltik Tranzīts" papildu samaksai budžetā noteikto pievienotās vērtības nodokli 17 824,87 *euro* (Ls 12 527,39).

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā vienā mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente I.Kaļiņina

Tiesnese S.Liniņa

Tiesnese U.Mihailova